

Порятунок

До речі, ще трохи про Моррісона. Романові, що вдивляється у вечірнє небо над Варшавою, вже годину в голові крутиться лише одне: «People are strange, when you are stranger, faces look ugly!»... І важко додати щось, усе абсолютно точно. Він цілу добу топче обітовану землю Євросоюзу, а все досі так само, як і вдома, у місті, де він народився і виріс. Української поблизу не чути, вирахувати когось, хто зміг би допомогти, у цьому натовпі просто нереально, він зі своїми проблемами тут нікому не цікавий. І ці гопники та-кі ж, як і вдома: забрали все і швидко вшилися.

Кров на обличчі давно висухла, пульсуючий біль під ребрами поступово змінився на ниючий і ледь відчутний, а Оленці Роман досі нічого не сказав. Щойно він ступив

¹ «Люди здаються дивними, коли ти мандрівник, обличчя здаються потворними» (фраза з пісні гурту «The Doors»). — Тут і далі примітки редактора.

на поріг громадського туалету, троє виродків зацідили йому в сонячне сплетіння і в голову, забрали торбу з усіма грошиками та мобільним телефоном і зникли. Роман і писнути не встиг. На щастя, паспорти і візи він за кілька хвилин до нападу переклав до внутрішніх кишень куртки. Отже, можна звернутися до посольства, там дадуть грошей на квиток додому. Та проблемка в тому, що звідти вони лише вчора поїхали і взагалі-то збираються до Праги. Та і яка державна установа працює на Різдво?

Роман так довго дивився вгору, аж заніміла шия. Він покрутив головою й озирнувся, шукаючи поглядом Олену, щоб їй усе розповісти. Але розворот вийшов незграбний, Роман плечем добряче зачепив жінку, яка швидко йшла з боку Ринкової площі. Від удару пані завалилася навznak і тепер вибиралася із замету, намагаючись зрозуміти, що це було. Побачила Романа — і в очах її застрибали блискавки.

«Чудово мене зустрічає Європа: пограбували, грошей нуль, морда побита, жити нема де, зимно, а ще й зараз ця пані заверещить на все місто, і ми з Оленкою замість поїздки на Прагу, що рушає за годину, маємо всі шанси зустріти цю ніч у поліцейському відділку», — думав Роман, поки полька халалася за його простягнену руку й підводилася зі снігу. Вона справді збиралася верещати, обличчя виражало чисту й безумовну лють. Блискавки з очей перескочили на вуста, і жінка вже набрала була повні груди повітря, аж тут Роман стиснув її руку — делікатно, але переконливо — і тихо заговорив, майже зашепотів:

— Послухайте, пані, я дуже-дуже перепрошую, правда. Мені прикро, що так вийшло, я не хотів завдати ніякої

ЗМІСТ

Роман про втечу та її неможливість. <i>Андрій Любка</i>	5
Intro	7
Порятунок	9
Ілюзія	34
Звичка	50
Пристрасть	85
Розчарування	98
Легкість	132
Смуток	148
Занурення	189
Зрив	206
Повертання	223
Outro	235